

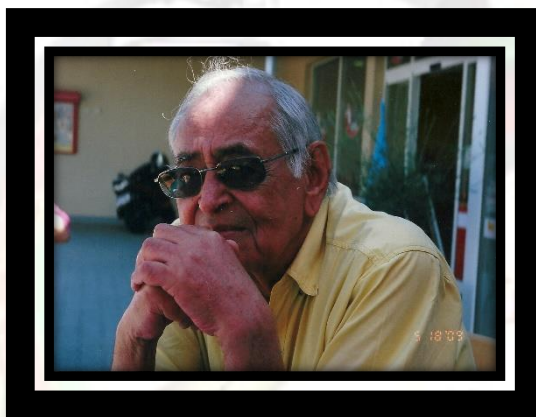
۲۰۱۹/۰۹/۱۷

احسان الله مایار

دوست عزیزم را به خاک سپردند

از روزیکه دوست عزیزم حسین انوری از میدان هوایی فرانکفورت به نیت مزار شریف پرواز کرد و با هم تلفونی خداحافظی نمودیم، تا سه روز قبل خبر خوشی از وی نشنیدم که در نهایت یکی از اقارب عزیزش به نام زرمینه از مزار شریف با گره در گلو خبر سفر ابدی وی را بمن اطلاع داد.

مرحوم انجنیر محمد حسین انوری در کابل

با مرحوم حسین از اوایل سال ۱۹۵۴م آشنائی داشتم. وقتیکه بنده جهت آموختن کار عملی در فابریکهٔ دسپاک در انگولشتد آلمان غربی از ادارهٔ محصلین در مونشن معرفی شدم، حسین انوری با عده ای از افغان ها، محراب، نسیم یوسفی، عنایت صفتی، فضل دوست و تعداد بیشتری که اسامی شان را به خاطر ندارم، در همان فابریکه کار می کردند. از همان سال تا اخیر حیاتش دوستی و دیدواید ما دوام داشت. مرحوم انوری یک انسان شریف و با پرستیپ بوده که افغانستان را بیشتر از حیاتش دوست داشت. وی شکار ماهی را خوش داشت و هر بار که از دره های افغانستان، درهٔ اشرف و یا آجر و دریاهاى آن یاد مینمود بنحوی از آنها صحبت می کرد که انسان گمان می برد از یک معشوقهٔ پری پیکری صحبت می کند. ساعتی پس از تشخیص مریضی اش در شفاخانهٔ درم شتد، حومهٔ فرانکفورت برایم تلفون کرد و گفت که نتیجهٔ معاینات از ختم زندگیم صحبت می کند و من نمیخواهم که در خاک بیگانهٔ آلمان جسد من دفن شود. دو سه روز بعد از آن با صدای خوش برایم نوید داد که در راه عزیمت به مزار شریف با یک تعداد دوستان در میدان هوایی فرانکفورت انتظار پرواز را در وطن دارم.

دو روز بعد از آن مواصلت خود را به مزار شریف که در منزل اقاربش در مزار شریف زندگی میکرد برایم اطلاع داد و اضافه کرد که: "امروز به زیارت شاه اولیاء رفتم به همه دعاء کردم و بعد از آن به مقبره مادر و خواهرم، همسر مرحوم داکتر عمر، وزیر صحبه زمان جمهوری سردار شهید، رفته جای ابدی خود را تعیین کردم". بعد از این پیام هر روز خبرش را می گرفتم تا اینکه روز شنبه گذشته پیغله زرمینه از سفر ابدی مرحوم انجنیر محمدحسین انوری و مراسم تدفینش در جوار مادرش مرا مستحضر گردانید.

دیروز دوست مشترک ما، آقای نذیر تیموری در فیسبوک خبر فوت مرحومی را نشر نمود که بنده در مورد چنین تبصره نموده بودم: "فرزند صادق افغانستان که تا پا گذاشتن جانیان خلق و پرچم، به وطن خود با عشق یک افغان آزاده خدمت نمود. با قدم گذاشتن وطن فروشان در میهن حسین انوری، یکی از فرزانه گانی بود که در محبس آن فرومایه گان محبوس و مدتی را در آنجا زیر شلاق و رنج کشیدن روحی و جسمی سپری نمود. روانش شاد جنت مکانش- مرحوم حسین را از سال ۱۹۵۴م باینطرف می شناختم، وی انسان با پرستیپ بوده و با اخلاق نیکو با دوستان و بیگانگان پیش آمد می نمود. دوست عزیزی بود که رفت و جای خود را برای ابد خالی گذاشت. انا لله وانا الیه راجعون"

برای دوست محترم حمید انوری، برادرزاده مرحومی و جمله باز ماندگان وی که متأسفانه نسبت به بدبختی حاکم در میهن و مهاجرت در کشور های بیگانه کمتر رابطه ای باقی مانده، منحيث یک دوست خانواده محترم شان تسلیت داده و برای مرحومی از بارگاه الهی جنت فردوس التجاء می نمایم. آمین

